

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Kyrgyzská republika
místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019 č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Uvedla, že dne 21. 12. 2018 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, které však napadeným rozhodnutím nebylo vyhověno, napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 8. 1. 2020.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť řádně nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá individuálním okolnostem daného případu, ust. § 50 odst. 3, 4 a § 52 správního řádu, neboť nezjistil veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a neprovedl veškeré potřebné důkazy, ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, a dále též § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany, a ust. § 14a zákona o azylu, neboť jí v případě návratu do rodné země hrozí nebezpečí vážné újmy.
4. Uvedla, že hlavním důvodem její žádosti je strach z pronásledování, které probíhalo v Kyrgyzstánu, a obava z návratu do tohoto státu, její manžel byl pronásledován kyrgyzskou státní bezpečností (GKNB), byl třikrát vyslýchán, v průběhu těchto výslechů bylo manželu žalobkyně vyhrožováno a byl fyzicky napadán, utrpěl několik zranění. Měla za to, že podávala ucelenou a vnitřně bezprostornou výpověď, žalovaný však tyto skutečnosti nevzal v potaz, i když se jedná o typický případ pronásledování podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, kdy se původcem rozumí státní orgán, odkázala na článek 9 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 tzv. kvalifikační směrnice, který obsahuje demonstrativní výčet jednání, které jsou pronásledováním. V případě jejího manžela jsou naplněny podmínky odst. 2, písm. a), b) a c) (použití fyzického nebo psychického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání).
5. Tvrdila, že po ní a jejím manželovi nelze požadovat, aby se obrátili s žádostí o ochranu na státní orgán, protože v Kyrgyzstánu není míra ochrany lidských práv vysoká, tamní orgány je neochrání, naopak je tam vysoká míra korupce a provázanosti státních orgánů, takže by riziko pronásledování bylo ještě vyšší. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí potvrdil, že v Kyrgyzstánu existuje rozsáhlý korupční systém a problematické jevy v činnosti bezpečnostních složek a státních orgánů, přesto však žalobkyni ochranu neudělil.
6. Namítala, že svou žádost opřela o skutečnosti týkající se pronásledování jejího manžela, nikoli přímo její osoby, i takové skutečnosti jsou totiž pro ni jako rodinného příslušníka azylově relevantním důvodem, odkázala na odst. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice, přepracované znění). Napadené rozhodnutí však s těmito skutečnostmi téměř nepracuje, přestože měly

zásadní vliv na její rozhodnutí odejít ze země původu, žalovaný pouze konstatoval, že sama žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována, což žalobkyně považuje za irelevantní. Měla za to, že není možné tyto skutečnosti v řízení jednoho z žadatelů ignorovat, žalovaný měl manžellovy důvody podrobit testu legislativní úpravy a zkoumat podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni, žalobkyně je jeho osobou blízkou ve smyslu české právní úpravy. Žalovaný tímto postupem porušil ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

7. Měla za to, že výpovědi její a jejího manžela byly konzistentní, a to z hlediska vnitřního i vnějšího, důvěryhodné, drobné nepřesnosti nikoli zásadního charakteru byly způsobeny tím, že žadatelé jsou pod tlakem, na cizím území a na útěku z rodné země, nejednalo se o zásadní rozpory. Žalovaný tuto věrohodnost nedokázal nijak zpochybnit, pouze *en bloc* odmítl podané informace jako subjektivně zkreslené a účelově podané, aniž by se však zabýval reálnou možností pronásledování manžela žalobkyně v případě návratu do rodné země. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005 č. j. 6 Azs 235/2004 - 57 není povinností žadatele o azyl prokazovat tvrzené skutečnosti jinak než vlastní věrohodnou výpovědí. Měla za to, že argumenty žalovaného vyvracející tvrzení manžela žalobkyně byly založeny na pouhých domněnkách, které nelze fakticky ověřit, pokud měl žalovaný pochybnosti, ale nebyl schopen daná tvrzení věrohodně vyvrátit, měl podle zásady *in dubio pro libertate* žalobkyni mezinárodní ochranu udělit, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č. j. 6 Azs 50/2003-89.
8. Tvrdila, že neudělením mezinárodní ochrany žalovaný vystavuje žalobkyni nebezpečí, že po návratu do Kyrgyzstánu se veškeré negativní předpoklady zdejšího režimu promítnou do integrity její rodiny, a to především s ohledem na již prožité skutečnosti, jedná se o nebezpečí vážné újmy. Ohledně situace v zemi uvedla, že podle časopisu *The Economist*, *Democracy Index*, je Kyrgyzstán z hlediska míry demokracie v posledních letech na dolních příčkách, je zařazen mezi hybridní režimy, kde se objevují prvky demokracie i diktatury, dle zprávy *Amnesty International* jsou v zemi patrné vysoké prvky diskriminace, jsou zde problémy se svobodou slova a s právem shromažďovacím, občané z komunity *LGBT* zde nemají žádná práva. Poukázala na případ *A. A.*, bojovníka za lidská práva, který je nyní vězněn, a na zprávu organizace *Human Rights Watch* ohledně nedostatků v soudní nezávislosti, vymáhání práva a lidských práv, kdy je potlačena svoboda tisku, dochází k mučení a některým novinářům a lidskoprávním pracovníkům je zakazována činnost. Měla za to, že za těchto okolností měl žalovaný zkoumat, zda existuje skutečná možnost, aby se žalobkyně a její manžel obrátili na státní orgány, a zda by jim skutečně byla poskytnuta pomoc. Byla přesvědčena, že lidská práva jsou v Kyrgyzstánu porušována ve větší míře, dále zde existuje provázanost a korupce mezi státními orgány, nebylo tak možné po ní objektivně požadovat, aby se obrátila na kyrgyzské státní orgány, mohlo by jí to jedině uškodit, nejbezpečnější pro ni bylo uprchnout před další agresi a pronásledováním do České republiky.
9. Žalovaný argumentoval tím, že *de iure* není návrat občanů do Kyrgyzstánu trestným činem, nehrozí za něj žádná sankce a návrat je většinou bezproblémový, to však dle názoru žalobkyně neznamená, že bude dané ustanovení zákona také dodržováno, žalovaný tím obavu žalobkyně nijak nerozměňuje. Skutečnost, že žalobkyně a její

manžel nebyli z ničeho formálně obviněni, nemá pro azylové řízení relevanci, protože před jejich odchodem ze země byl manžel žalobkyně ze strany státních orgánů fakticky fyzicky napaden.

10. Domnívala se, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje, napadené rozhodnutí považovala za nezákonné. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření považoval žalobu za nedůvodnou, poukázal na to, že je zjevně sepsána Organizací na pomoc uprchlíkům a je založena na opakování a rozšiřování azylového příběhu, i když se s ním žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
12. Uvedl, že žalobkyně buď ignoruje závěry žalovaného, nebo s nimi polemizuje a upravuje jejich obsah požadovanému významu, v obecné rovině upozorňuje na rozpor s ust. § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, což pak pasuje na možnost udělit jí mezinárodní ochranu podle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.
13. Poukazoval na to, že řada žalobních námitek je uvedena pouze v obecné rovině (nedostatek individualizace správního řízení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, porušení zásady in dubio pro liberate, atd.), avšak bez dostatečné konkretizace toho, co tím žalobkyně chtěla sdělit. Žalobkyně nekriticky setrvává na svých nepodložených závěrech, např. na tom, že nemusí být dodrženo ustanovení o beztrestnosti návratu do země.
14. Měl za to, že azylový příběh žalobkyně posoudil ve všech aspektech, ale trval na tom, že ať už je obava žalobkyně odvozená od obavy jejího manžela, nebo je její vlastní (za předpokladu, že by obavy manžela pociťovala jako vlastní), nejedná se o obavu reálnou, neboť je založena na nepravdivém azylovém příběhu, jak jej žalovaný s jistotou zjistil a v odůvodnění řádně vysvětlil. V obou případech v napadeném rozhodnutí nechybí přezkoumatelné pasáže, kterými žalovaný své závěry zdůvodnil.
15. Byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, logické, srozumitelné a reagující na zjištěné skutečnosti, je v souladu se zákonem, žalobní námitky nejsou způsobilé jeho závěry zpochybnit. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 37/2003 – 47 a uvedl, že žalobkyně se svojí rodinou musí svůj pobyt v ČR řešit pomocí zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

16. Žalobkyně podala dne 21. 12. 2018 žádost o mezinárodní ochranu, k žádosti uvedla, že její náboženské přesvědčení je islám, politické přesvědčení nemá, nikdy se politicky

neangažovala, její manžel X. X. v současnosti také žádá v ČR o mezinárodní ochranu, žalobkyně je v jiném stavu, na území ČR vstoupila dne 17. 12. 2018, měla udělené vízum, je zdravá, o mezinárodní ochranu žádá proto, že manželovi bylo vyhrožováno lidmi z GKNB (Státní kyrgyzská služba bezpečnosti) z důvodu jeho práce pro bývalého premiéra S. D., také manžela zbili, když žalobkyně manžela takto viděla, málem přišla o dítě.

17. Při pohovoru dne 2. 1. 2019 žalobkyně uvedla, že se rozhodla opustit vlast v listopadu 2018, přemýšleli s manželem kam jet, aby jejich dítě mohlo v bezpečí vyrůstat, rozhodli se pro Českou republiku, protože se zde dodržují lidská práva a politika je jiná než v Kyrgyzstánu. V září 2018 si vyřídili pas a v listopadu české vízum přes cestovní kancelář, sdělili, že cestují jako turisté, žádné problémy při tom neměli, ani při vycestování ze země. Popsala práci manžela pro bývalého premiéra D., byl zaměstnán ve finančním oddělení, zpracovával bankovní příkazy, byla zpronevěřena část peněz na rekonstrukci elektrárny, premiér byl zatčen, je ve vazební věznici, manželovi vyhrožovali lidé z GNKB, byl třikrát telefonicky předvolán k výsledku, byl u výsledku v srpnu, v září a v listopadu 2018. Podruhé ho přesvědčovali, ať píše dle diktátu na prázdný papír, a vyhrožovali mu, potřetí ho zbili, měl modřiny, co konkrétně se dělo při výsledku však žalobkyně nevěděla. Kolegové manžela byli také předvoláváni a vyslýcháni. Po třetím výsledku údajně bydleli po hotelích nebo v podnájmu, manžel ze strany GKNB kontaktován nebyl, protože si s manželkou vypli telefony, po vyřízení víza vycestovali. Ve státě původu se na žádné státní orgány neobrátili, protože by to dle názoru manžela nemělo smysl, chtěli po něm, aby svědčil proti bývalému premiérovi, který je obviněn z korupce, sbírají křivá obvinění, manžel měl obavu o sebe a o rodinu. Žalobkyně sama v této souvislosti žádné potíže neměla, ale má obavu, že pokud by manžel odmítal spolupráci, mohl by být činen nátlak i na ni. Skutečnost, že mohli volně vycestovat, si vysvětluje tím, že nebyli z ničeho obviněni a mají právo vycestovat na dovolenou, nejsou vedeni v žádné databázi. Jiné problémy ve vlasti před svým odjezdem neměli, ani se státními orgány, policií, soudy apod., vnitřní přesídlení by podle jejího názoru nemělo smysl, v okolních zemích by také nemohli žít v klidu, protože by je vrátili zpátky, v případě návratu se obává, že manžela zavrou, prostřednictvím žalobkyně by jej mohli vydírat např. výhrůžkami, že jí ublíží. Žádné doklady ke svým tvrzením nedoložila.
18. Dne 10. 10. 2019 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, nechtěla se seznámit s těmito podklady, ani se vyjádřit, ani navrhnout jejich doplnění.
19. Dne 9. 12. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v odůvodnění neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení uvedená žalobkyní, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava o bezpečnost manžela v souvislosti s vyšetřováním zpronevěry finančních prostředků bývalého premiéra, a v této souvislosti obava o možný nátlak na osobu žalobkyně. Vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice, jednalo se o čtyři materiály, které jsou v rozhodnutí specifikovány a nacházejí se ve správním spise.

20. Shledal, že žalobkyně neuplatňovala v domovském státě žádná politická práva ani svobody a nebyla z tohoto důvodu ani pronásledována, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Poukázal na její obavu v souvislosti s bezpečností manžela, uvedl, že vzhledem k osobě žalobkyně nebylo zjištěno žádné závažné jednání ze strany státních orgánů ani ze strany jiných subjektů z azylově relevantních důvodů, nebylo vůči ní postupováno diskriminačně ani nepřiměřeně tvrdě, a to ani v souvislosti s deklarovanými potížemi manžela, kdy měl být od srpna 2018 do prosince 2018 v cíleném hledáčku GNKB. Postavení žalobkyně v domovském státě nehodnotil jako jakkoli nerovnoprávné s omezenými právy v jakémkoli směru, žalobkyně vystudovala vysokou školu, žila v městě B., žádné potíže neměla, žili s manželem ve vlastním domě, žádným problémům nečelila, a to ani zprostředkovaně z důvodu potíží manžela, žádné její potíže zjištěny nebyly, natož aby dosahovaly intenzity pronásledování podle zákona o azylu. Shledal, že žalobkyně s manželem se na vycestování ze země chystali minimálně od září 2018, když dne 25. 9. 2018 jim byly vystaveny cestovní pasy, i když deklarované potíže manžela začaly až na konci září 2018, a rozhodnutí vycestovat manželé údajně učinili až v listopadu 2018. Na cestovní kancelář se obrátili v polovině listopadu 2018, bez problémů zajistili potřebné náležitosti a bez potíží legálně letecky vycestovali, a to přes deklarované hrozící nebezpečí osobě manžela od GNKB a přes dlouhodobější zájem o jeho osobu. Konstatoval, že sama žalobkyně žádné problémy nikdy neměla, veškeré své obavy odvíjí od ohrožení svého manžela, o jehož žádosti je pod č. j. OAM-1100/ZA-Z12-2018 vedeno samostatné správní řízení, ve kterém žalovaný neshledal odůvodněnost jeho obav, a s ohledem na to dospěl k závěru, že tyto obavy nejsou dány ani v případě žalobkyně, neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Z těchto důvodů jí nebyl udělen azyl ani podle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Zabýval se tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, posuzoval její celkovou situaci, ale neshledal, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.
21. Dále se zabýval možností udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který kyrgyzské zákony neumožňují, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Poukázal na to, že žalobkyně nikdy neměla ve státě původu žádné problémy se státními orgány, neopouštěla jej z důvodu cíleného jednání vůči její osobě, ze kterého by bylo možné dovodit reálně hrozící vážnou újmu v případě jejího návratu, zemi opouštěla plánovaně a legální cestou, žádným reálným potížím ze strany státních orgánů dosud nečelila, v samostatném řízení nebylo ani shledáno, že by reálné nebezpečí vážné újmy hrozilo manželovi žalobkyně, od něhož žalobkyně plně odvozuje důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a deklaruje obavy z možného nátlaku na její osobu, výpověď manžela byla shledána jako nevěrohodná; z toho dovodil, že reálně hrozící vážná újma není dána ani v případě žalobkyně. I když Kyrgyzskou republiku nelze hodnotit jako zemi s vysokým stupněm demokracie a ze shromážděných podkladů vyplývají i určité případy porušování lidských práv, v případě žalobkyně žádné takové skutečnosti zjištěny nebyly, znovu rozebral

okolnosti opuštění země původu, které nesvědčí o cíleném zájmu GNKB a její svévůli, vypnutí telefonu a bydlení v hotelu v rámci jednoho města by jistě nebylo pro takovou složku překážkou v kontaktu s manželem, příp. i s žalobkyní. V případě skutečného zájmu GNKB o osobu manžela žalobkyně si lze stěží představit, že by jej nechali vycestovat na dovolenou. Ze shromážděných informací měl za to, že nehrozí postih žalobkyně za žádost o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, návrat občanů do Kyrgyzstánu je většinou bezproblémový, mnoho občanů může dlouhodobě pobývat i pracovat v zahraničí, žalobkyně sama nikdy se státními orgány problémy neměla, a to ani v případě vycestování, nikdy nebyla z ničeho obviněna, není reálný důvod se domnívat, že by v případě jejího návratu jí hrozilo jakékoli nestandardní řízení, ani riziko reálně hrozící vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval bezpečnostní situací v zemi, shledal, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Neshledal ani, že by případné vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, včetně respektování práva na soukromý a rodinný život, žalobkyně nemá žádné reálné trvalé vazby na Českou republiku. Dospěl k závěru, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Žalobkyně svou žádost o mezinárodní ochranu postavila na obavách o bezpečnost svého manžela a potažmo v této souvislosti též svojí osoby, když její manžel údajně čelil ve vlasti problémům se Státní kyrgyzskou službou bezpečnosti (GKNB), sama žalobkyně však žádným potížením vystavena nebyla.
25. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že manžel žalobkyně pan X. X. rovněž požádal v České republice o mezinárodní ochranu pod č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-2018, když tato žádost byla žalovaným zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 9. 12. 2019 č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-2018 podal manžel žalobkyně (a to rovněž za jejich syna X. X., narozeného dne X) žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 25. 2. 2021 č. j. 13 Az 2/2020 - 35 žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Vyšel z toho, že stěžejní námitkou manžela žalobkyně bylo tvrzení, že byl pronásledován GKNB za svou spolupráci s bývalým premiérem. V tomto rozsudku Městský soud v Praze ve shodě s žalovaným shledal, že manžel

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

žalobkyně nespĺňuje podmínky pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany, jeho výpověď o údajném pronásledování ze strany GKNB pro jeho spolupráci s bývalým premiérem považoval soud za nevěrohodnou a účelovou. Soud k tomu v daném rozsudku uvedl: „Žalobce a) přestože je vysokoškolsky vzdělaný, nebyl schopen identifikovat místo, kde a kdy měly údajné výsledky proběhnout, ani sdělit název útvaru, který je měl provést, a to přestože se sám k výsledkům v B., kde žil a studoval podstatnou část života, dopravoval celkem třikrát během srpna až listopadu 2018. Nebyl také schopen správnímu orgánu sdělit, co měl údajně podepsat během svého posledního výsledku, ani jaké prohlášení odmítl sepsat během svého druhého výsledku, ani popsat uniformy příslušníků GKNB, kteří ho vyslyšeli. Soud zde poukazuje na to, že žalobce a) nebyl schopen uvést žádné informace, které by musela znát osoba, která byla skutečně vyslyšána GKNB, ale pouze skutečnosti, které mu byly známy. Pokud by byl žalobce a) skutečně pro GKNB zájmovou osobou, tak jak uvádí, nebyl by zcela jistě schopen zajistit zcela bezproblémové vycestování ze země původu. Osoba, která pracovala v malém týmu a měla na starosti finance bývalého premiéra, který je souzen za korupci, by nade vši pochybnost byla pro kyrgyzské státní orgány natolik důležitá, že by pro ni nebylo možné si bez povšimnutí těchto orgánů vyřídít všechny podstatné záležitosti nezbytné pro vycestování a následně vycestovat letecky ze země. Správním orgánem bylo též zjištěno, že žalobce a) se společně s manželkou připravoval na vycestování ze země původu již od září 2018, neboť jim byly dne 25. 9. 2018 vystaveny nové pasy, přestože první potíže žalobce s GKNB měly začít až na konci září 2018. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným i v tom, že jsou ve výpovědi žalobce a) neshody s výpovědí jeho manželky, jejíž řízení je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Az 3/2020. Za nepravděpodobné považuje soud tvrzení žalovaných, že otec manželky žalobce a), který měl mít údajně vlivné kontakty, nepodnikl žádné kroky, ani nikoho neoslovil s žádostí o pomoc, a pouze manželům poradil vycestovat z vlasti. Tvrzení, že GKNB žalobce a) již nekontaktovala, poté co si změnil telefonní číslo (dle výpovědi manželky si pouze vypli telefonny) je dle soudu uvedeno zcela účelově, neboť toto by pro GKNB nebylo překážkou v případě, kdy již dříve měla využít neadekvátní prostředky k dosažení svých cílů. Přislíb zajištění dodatečných informací o bývalém premiérovi měl žalovaný a) učinit na začátku listopadu 2018, s tím, že požadované informace zajistí do jednoho měsíce. Ze správního spisu je zřejmé, že do České republiky přicestoval dne 17. 12. 2018, tedy více jak měsíc od posledního údajného výsledku, tedy bez jakéhokoliv zájmu státních orgánů vycestovat i se svojí rodinou. Městský soud uzavírá, že zcela souhlasí se závěry žalovaného, že žalobci uvedli lživé údaje a jejich výpověď je tak zcela nevěrohodná a účelová.“ V daném rozsudku Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu, manžel žalobkyně a jejich syn však nespĺňují podmínky pro poskytnutí azylu, ani doplňkové ochrany, v případě návratu do země původu jim nehrozí větší nebezpečí než jinému řadovému občanu Kyrgyzstánu navracejícímu se do země, přičemž ve shodě s žalovaným dospěl k tomu, že výpověď manžela žalobkyně byla jako celek smyšlená, byly v ní uvedeny lživé údaje, a to z důvodu snahy legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

26. Z toho je zřejmé, že otázka nároku manžela žalobkyně na udělení mezinárodní ochrany již byla příslušným správním orgánem vyřešena a dané rozhodnutí bylo soudně přezkoumáno, soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů jiného senátu zdejšího soudu a v předmětném řízení z něj proto dále vychází.

27. Vzhledem k tomu, že ani v případě samotného manžela žalobkyně nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany jeho osobě, nejsou z důvodu jejích obav o bezpečí manžela dány ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni. S ohledem na to, že soud shledal tvrzení manžela žalobkyně jako nevěrohodná a smyšlená, nelze ani dovozovat, že by v souvislosti s jeho údajným pronásledováním GKNB za jeho spolupráci s bývalým premiérem mohlo hrozit jakékoliv nebezpečí žalobkyni, či že by jejím prostřednictvím mohl být na jejího manžela vyvíjen nátlak. Z těchto důvodů tak ani žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Sama žalobkyně pak v řízení žádné další skutečnosti, které by pouze vzhledem k její osobě mohly zakládat důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, neuplatňovala, svou žádost odvozovala výlučně od pronásledování manžela ze strany GNKB, jinak žalobkyně žádným tvrzeným problémům nečelila. Není tak důvodná námitka, že by žalobkyně splňovala podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu.
28. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by se žalovaný nedostatečně zabýval skutečnostmi týkajícími se údajného pronásledování manžela žalobkyně, žalovaný naopak deklaroval, že se jedná o hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně (viz strana 3), dále pak rozebral, z jakých důvodů není u žalobkyně dán odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to též v souvislosti s deklarovanými potížemi manžela (viz strana 4), když odkázal na samostatně vedené správní řízení s manželem, v jehož rámci nebyla shledána odůvodněnost jeho obav. Obdobně tak učinil v případě posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany (viz strana 6 napadeného rozhodnutí). Žalobní námitka je tak nedůvodná.
29. Žalobkyně měla za to, že ji nelze odkazovat na ochranu vnitrostátních orgánů. K tomu je však nezbytné uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí takovýto požadavek nikdy nevznesl, a to ani v případě azylu, ani v případě doplňkové ochrany, neboť ve vztahu k žalobkyni nebylo zjištěno žádné závažné jednání ze strany státních orgánů či jiných subjektů a ohledně jejího manžela byly obavy shledány jako neopodstatněné a jeho výpověď nevěrohodná; žalovaný se tedy nezabýval ani tím, zda se žalobkyně a její manžel v domovském státě obrátili s žádostí o pomoc na příslušné orgány. Soud tak danou námitku považuje za nedůvodnou.
30. Žalobkyně dále poukazovala na problematickou situaci v Kyrgyzstánu a případy porušování lidských práv. Soud má za to, že žalovaný se politickou a bezpečnostní situací v domovském státě zabýval, a to zejména v souvislosti s možností udělení doplňkové ochrany, shledal, že tuto zemi nelze obecně hodnotit jako zemi s vysokým stupněm demokracie, přičemž se vyskytují případy porušování lidských práv. V případě žalobkyně však žádné takové skutečnosti neshledal, a to ani v souvislosti s tvrzenou činností jejího manžela. Soud k tomu uvádí, že námitky žalobkyně ohledně situace v Kyrgyzské republice jsou pouze obecné, nevyplývají z nich jakékoli skutečnosti, které by svědčily o konkrétním nebezpečí vážné újmy, které by hrozilo žalobkyni v případě návratu do vlasti, ze shromážděných podkladů žádné takové skutečnosti nevyplývají, s ohledem na to je tato námitka rovněž nedůvodná. Obdobná

úvaha platí ohledně její námitky týkající se údajného faktického postihu v případě návratu žalobkyně do domovského státu. Žalovaný se na straně 7 zabýval rizikem, zda může být návrat žalobkyně spojen s postihem či jinými negativními důsledky, přičemž na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že nikoliv. Námitka žalobkyně je pak pouhou spekulací, žalobkyně neuvedla žádný věcný argument, který by závěr žalovaného zpochybnil, daná námitka je tak rovněž nedůvodná.

31. Žalobkyně dále zcela obecně namítala porušení ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neuvedla však konkrétně, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit ve správním řízení či přímo napadeným rozhodnutím.
32. K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, ve kterém soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017 - 72.
33. K těmto obecným námitkám tak soud sděluje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytýkaných nedostatků, žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, zabýval se všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, žalobkyni bylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí či je doplnit. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí považuje soud za zákonné a přezkoumatelné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana poskytnuta. Dané žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
34. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými

formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“

35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v.r.

samosoudkyně

